

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 4:46
סוף זמני ק"ש - 9:04
9:40 -
סוף זמן תפלה - 10:45
דף היומי לש"ק: מכות ד'

בס"ד, עש"ק פ' צו - שבת הגדול - ערב פסח - שנת תשפ"ה לפ"ק

פרשת צו

"זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו עשירית האיפה סולת מנחה תמיד מחציתה בבוקר ומחציתה בערב" (ו:יג). ופירש"י: זה קרבן אהרן ובניו - אף [הכהנים] ההדיוטות מקריבין עשירית האיפה ביום שהן מתחנכין לעבודה, אבל כהן גדול בכל יום (מנחות עח.).

וכתב הרמב"ם (הל' כלי המקדש פ"ה הט"ו), כשיגדל הכהן ויעשה איש, הרי הוא כשר לעבודה, אבל אחיו הכהנים לא היו מניחין אותו לעבוד במקדש עד שיהיה בן עשרים שנה, עכ"ל. ונראה דמשנעשה הכהן בן עשרים, מיד ה"י יכול להקריב את מנחת החינוך שלו, אפי' שלא ה"י אז משמר בית אב שלו אלא משמר אחר, דאת הקרבנות שלו יכול ה'י כל כהן להקריב בכל עת שירצה, ואפי' שלא במשמר בית אב שלו, כדאייתא בגמ' (ב"ק קט:): מנין לכהן שבא ומקריב קרבנותיו בכל עת ובכל שעה שירצה? ת"ל "ובא בכל אות נפשו וגו' ושרת" (דברים יח:ו). וכן נפסק ברמב"ם (שם פ"ד ה"ז). וא"כ הוא הדין שיכול להקריב את מנחת החינוך שלו בכל עת שירצה, ואפילו שלא בזמן משמר בית אב שלו.

בספר הדרש והעיון (מובא בס' יקרא דאורייתא) איתא: והנה מה שכתב הרמב"ם דאחיו הכהנים לא היו מניחין אותו לעבוד במקדש עד שיהיה בן עשרים שנה (מובא בחולין כד:), יש להבין, מדוע לא הניחו הכהנים לעבוד עד שיהיה בן עשרים דוקא, הרי משהביא ב' שערות כשר מדינא לעבודה?

ויש לבאר, דהנה כמעט כל האזהרות שנצטוו בהם הכהנים עונשן בידי שמים, כמו "ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרומו ולא תמותו" (ויקרא י:י), דכאן נאסרו הכהנים להכנס למקדש מגודלי שער וקרועי בגדים, והעונש הוא מיתה בידי שמים. וכן "יין ושכר אל תשת וגו' ולא תמותו" (שם ט:), דגם היא מיתה בידי שמים. וכן מה דאייתא בגמ' (סנהדרין פג:): מניין לטמא ששימש שהוא במיתה? דכתיב "ולא יחללו את שם קדשי" (כב:ב), דגם זה העונש מיתה בידי שמים. ועוד הרבה אזהרות שהוזהרו עליהן הכהנים בעת העבודה שעונשן בידי שמים.

והנה פחות מבן עשרים לא הוי בר עונשין בב"ד של מעלה, כפי שכתב הרע"ב (אבות פ"ה מכ"א), דמה שאמרו 'בן עשרים לרדוף', היינו לרדוף אותו מן השמים ולהענישו על מעשיו, שאין ב"ד של מעלה מענישין פחות מבן עשרים. וכדאייתא בגמ' (שבת פט:): כמה שנותיו של אדם - שבעים שנה. דל עשרין דלא ענשת עליהו. וכן כתב הרמב"ם בפיהמ"ש (סנהדרין פ"ז מ"ד) אלא שנאמר לנו בקבלה שאין הקב"ה מעניש בכרת אלא אחר עשרים שנה. וא"כ י"ל דלהכי לא רצו הכהנים לתת לעבוד עבודה במקדש למי שפחות מבן עשרים שנה, כי יראו פן יזלזלו בעבודה, בחשבם שלא יענשו על כך, כי לא הוו עדיין בר עונשים בב"ד של מעלה, ותצא מכך חורבא ותקלה. ולכן דקדקו שהכהן יהי' בן עשרים שנה, כדי שיבוא לכלל עונשים בב"ד של מעלה, דאז ודאי שיהי' זהיר וידקדק היטב במעשה העבודה.

"צו את אהרן ואת בניו לאמר וגו'" (ו:יב). במדרש (ויק"ר פ"ז א:): איתא: מתחילת הספר ועד כאן כתיב: "וערכו בני אהרן", "וזרקו בני אהרן", "ונתנו בני אהרן". אמר משה לפני הקב"ה, הבור שנואה ומימיה חביבין? חלקת כבוד לעצים בשביל בניהן, דתנינן תמן (תמיד כט.) כל העצים כשרים למערכה חוץ משל זית ושל גפן [פ' העץ יוסף: שהשמן והיין קרבים לגבי מזבח, הצילו הפירות האילנות. וכן מצינו באברהם שהציל את תרח וכו'. הרי דהצלת העצים מפני הפירות היתה] ולא אהרן אין אתה חולק לו כבוד בשביל בניו? אמר לו הקב"ה, חייך שבשבילך אני מקרבו, ולא עוד אלא שאני עושה אותו עיקר ובניו טפלים, "צו את אהרן ואת בניו לאמר".

בתורת משה להחתם סופר ב' עקב עה"פ "ארץ חטה ושעורה וגו" (דברים ח:ח) איתא: הנה זית קודם לגפן [לענין קדימה בברכות, שזית נמנה ראשון ל'ארץ' בתרא וגפן נמנה שלישי ל'ארץ' קמא, כמבואר בגמ' ברכות]. והיוצא מן הגפן הוא יין תירוש חשוב מן היצהר [שהיין קובע ברכה לעצמו, משא"כ שמן]. כן כתב מורי בהפלא"ה, עיי"ש. וממשיך החת"ס: והנה שניהם - ענבים וזיתים היוצא מהם חשוב מעציהם על דרך (שבועות מח., חולין מט:) 'יפה כח הבן מכת האב', כי בכל מתקנאים חוץ מבנו [ותלמידו] (עי' סנהדרין קה:), ונח ל' לאב להיות בנו גדול ממנו וכו'.

והנה, הא ד'בכל אדם מתקנא, חוץ מתלמידו' ילפינן בגמ' (שם) מאליהו הנביא, שכאשר שאל ממנו אלישע תלמידו שלאחר הסתלקותו, 'ויהי נא פי שנים ברוחך אלי' (מ"ב ב:ט), הסכים אליהו, וזכה לאלישע להחיות שני מתים, עיי"ש.

ושמא יש לומר שמשום שהיתה באליהו מדה זו שרצה שתלמידו יגדיל ויצליח יותר ממנו, הוא יזכה למש"כ "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבות" (מלאכי ג:כד, הפטרת שבת הגדול), שע"י שהאבות ישתוקקו שבניהם יגדלו ויצליחו מהם בתורה ובעבודת ה', יהיו כלב אחד עם בניהם ויחיו בשלום עמהם.

ואפשר שמשום הכי, בשעה שמתחיל היחס בין האב לבנו - בשעת מילת בנו, שם נמצא אליהו הנביא כשמברכים את רך הנימול "זה הקטן גדול יהי' וכו'".

ושמא יש להוסיף שאצל הסדר של פסח שמבוסס על היחס בין האב לבנו - "והגדת לבנך וגו'", ו'כנגד ארבעה בנים דיברה תורה', ועושים כל מיני תחבולות כדי שיראו התינוקות וישאלו ולא ישנו - בסוף הסדר מוזגים 'כוס של אליהו', וממלאים אותו עם היין המסמל 'יפה כח הבן מכת האב' (כמ"ש החתם סופר הנ"ל) להראות שע"י מדת אליהו שרצה שיהי' פי שנים ברוחו על אלישע, יזכו האבות להעמיד בנים הגונים וכשרים שיהיו כאיש אחד בלב אחד עם אבותיהם.

"וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב לה". אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות וגו'" (זיא-יב). במדרש (ויק"ר פ"ט:ב) איתא: "זובח תודה יכבדנני" (תהלים נ:כג), ר' הונא בשם ר' אחא, יכבדנני אין כתיב כאן אלא יכבדנני - כבוד אחר כבוד.

בס' שי לתורה איתא: ראיתי בספר כתב סופר לבאר הדברים, הדנה מי שהי' בסכנה וניצל, מודה לה' על הטוב שגמלהו, כמו שאמרו חז"ל (ברכות נד:): ארבעה צריכין להודות וכו'. והנה הוא מודה רק על ההצלה, אבל באמת צריך שיוודה לה' גם על שהי' בסכנה, כי כל מה דעביד רחמנא לטב עביד (עי' ברכות ס:), כדי שישוּב מדרכו הרעה, או שיבא לו טובה לבסוף.

ואמרו חז"ל (ברכות מח:): שכשם שמברך על הטובה כך מברך על הרעה. ונראה דזהו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים לד:ב) "אברכה את ה' בכל עת", הכוונה גם בעת צרה. ולכן המקריב תודה לא יקריב רק על ההצלה, אלא גם על הצרה שהי' בו - שהי' חולה או שהי' בשבי וכיו"ב.

לפ"ז נראה שזהו שאמר הכתוב "זובח תודה יכבדנני" (שם נ:כג) - בנו"ן כפול, להורות שעל האדם לכבד את ה' בכפלים - כבוד אחר כבוד - על הרע ועל הטוב, כי הכל לטב עביד רחמנא.

"וזאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים" (זלז). בס' שי לתורה כתוב: לעיל בפ' ויקרא (ה:ה) כתיב "והיה כי יאשם לאחת מאלה והתודה אשר חטא עליה". וברמב"ם (הל' מעשה הקרבנות פ"ג הט"ו) כתב, וז"ל: כיצד מתודה, אומר חטאתי עויתי שפעתי ועשיתי כך וכך וחזרתי בתשובה לפניך וזו כפרתי.

ובנוסח הוידי לרב ניסים גאון (מובא בתפילת יו"כ קטן) אומרים: "אבל אני סכל ולא יודע, בער ולא מבין, גזלן ולא נאמן, חייב ולא זכאי, רשע ולא צדיק, רע ולא טוב". וצריך ביאור שמפרטים גם הצד השלילי, והרי ברור הדבר שאם האדם הינו 'בער וגזלן וחייב ורשע ורע', אינו 'מבין ונאמן וזכאי וצדיק וטוב'.

ואמר בזה הג"ר יוסף זולטי זצ"ל (בעמח"ס אלומות יוסף) ע"פ דבריו הידועים של הגר"א זצ"ל (ליקוטים מהגר"א סוף משניות זרעים): 'דין' שדנין אותו על שעבר עבירה, ו'חשבון' הוא בשעה שעשה העבירה, באותה שעה הי' יכול לעשות מצוה או ללמוד, זה חשבון שמחשבין העיתים והרגעים שהיו לריק ומענישין אותו על זה, מלבד שעונשין אותו על העבירה גופא שעשה.

לפ"ז נראה דזהו שאנו מתודים ואומרים "אבל אני סכל ולא יודע, בער ולא מבין, גזלן ולא נאמן, חייב ולא זכאי, רשע ולא צדיק, רע ולא טוב", היינו דמתודים על שני הענינים - על ה'דין' ועל ה'חשבון', גם על היותנו 'סכל' וגם על היותנו 'לא יודע'. גם על היותנו 'רשע' וגם על החשבון שבאותו הזמן לא הי' 'צדיק', וכן הלאה. התבונן בדבר.

בענין הוצאות הנסיעה כדי לקיים כיבוד אב ואם אם הן משל אב או משל בן

עה"פ: "צו את אהרן" (ו:ב) פירש"י: אין "צו" אלא לשון זירוז מיד ולדורות. א"ר שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש חסרון כיס.

הבה נעיין בדין חסרון כיס בנוגע לנסיעת הבן בכדי לקיים מצות כיבוד אב ואם.

בגמ' (קידושין לב.) איתא: איבעיא להו [כיבוד אב] משל מי [פירש"י]: משל מי מאכילו ומשקהו ומכבדו. רב יהודה אומר, משל בן. רב נתן בר אושעיא אומר, משל אב. אורי לי' רבנן לרב ירמי', ואמרי לה לברי' דרב ירמי' כמאן דאמר משל אב.

וכותב הטור (יו"ד סי' ר"מ אות ה'): וזה שמאכילו ומשקהו היינו משל האב אם יש לו, אבל הבן אינו חייב ליתן לו משלו. ואם אין לאב ויש לבן, כופין אותו וזן את אביו כפי מה שהוא יכול. ואם אין לבן, אינו חייב לחזר על הפתחים להאכיל לאביו.

על הא דפסק הטור דהחויב להאכילו ולהשקותו, היינו משל אב אם יש לו, כתב הבית יוסף: ופסקו הר"ף, והרא"ש, והתוספות כמאן דאמר משל אב. וכתבו שכן פסק בשאלתות, וכן כתב הרמב"ם בפ"ו מהל' ממרים (ה"ג). ונראה דטעמא משום דהוי רב יהודה יחיד לגבי רב נתן ורבנן דאורו כוותי'. ועוד, דכיון דאורו הכי הלכה למעשה, הכי נקטינן.

בספר דיני כיבוד אב ואם (סי' ר"מ סע' ה' אות קס"ב) איתא: הא דאמרינן דהוצאות הנצרכות לצורך כבוד הם מממונו של האב, היינו דווקא בתשלומין שהם מעצם חיוב הכבוד, כגון מאכל ומשקה וכסות שחייבו את הבן לשמש את אביו בטירחא להאכילו ולהשקותו, אבל לא חייבוהו לקנות המאכל או המשקה מכיסו. אבל בתשלומין שהם אינם מעצם חיוב הכבוד כלל, אלא שהבן רוצה להקל על עצמו מעשה המצוה והדבר כרוך בהוצאה כספית, בזה שפיר מוטל חיוב ההוצאה על הבן.

ועיין בשו"ת הר צבי (יו"ד ח"א סי' קצ"ז) שכותב בנוגע לחיוב הבן לשלם לאחר להקזי דם לאביו, וז"ל בא"ד: באמת הבן מחויב לעשות הרפואה לאביו אלא שצריך להדרר לעשות ע"י אחר אם אפשר לו כדי שלא ליכנס לחשש שגגת איסור מיתה, ואם הידור זה עולה לו בכסף למה לא יהא חייב להוציא כסף ע"ז, הרי תשלומין הללו אינם מעצם חיוב כבוד כלל אלא שהוא רוצה להקל על עצמו מעשה המצוה בממונו. למה הדבר דומה, לאב שהודיע לבנו הנמצא במקום רחוק שיבוא אליו להאכילו ולהשקותו והבן קשה לו לבוא רגלי מרחק רב שכזה, דבודאי מחויב להוציא כסף ולנסוע לאביו, ואי משום דמצות כבוד אב אינה יכולה לחייבו ממון מחויב הוא ללכת רגלי. ונמצא שהכסף שהוא משלם לא משום מצות כבוד אב אלא לגרמיה הוא דעביד שלא יצטרך לכתת רגליו ויהיה מעונה בדרך כחו, וכן הוא כאן, הוא מחויב להקזי דם לאביו, אלא שהוא רוצה שלא ליכנס בחשש שגגת איסור, ובעבור זה צריך לתת כסף להזהר מחשש איסור ונמצא דהכסף משלם לצורך עצמו שלא להכנס בספק איסור שאינו פוטר אותו ממעשה המצוה, וההירות זו אינה גרועה מזה שאינו רוצה ללכת רגלי דמחויב להוציא מכספו ע"ז, וכו'.

בשו"ת תשובות והנהגות (ח"ב סי' תמ"ד) איתא: וידוע המעשה ביהודי מבריסק ששאל את הגר"ח אם מחויב הוא להוציא את הוצאות הנסיעה מכספו כדי לבקר אביו בוורשא, דהרי כיבוד אב משל אב, והשיב הגר"ח זצ"ל שחייב לילך ברגל לוורשא, רק שאם אינו רוצה ללכת ברגל יסע וישלם.

בספר נשמת אברהם (ח"ב יו"ד, עמ' ק"נ) מובא בשם הגרש"ז אויערבוך זצ"ל שאם אין אפשרות לבן להגיע לאביו ברגל, כגון שהאבא גר מעבר לים, אז אין הבן חייב בהוצאות הנסיעה אך האבא צריך לשלם עבור הנסיעה הזולה ביותר ועל הבן להגיע לאביו בזמן

שיוכל עוד לקיים את בקשתו.

ונפ"מ בכל זה למי שאביו זקן וקשה עליו להחזיקו בביתו ורוצה להכניסו למושב זקנים בזה לכאורה צריך לשער שחלק מן ההוצאה מוטל על האב וחלק על הבן, שהרי מה שמספקים לו שם מאכל ומשקה וכסות נקיה ותרופות וכיו"ב מצרכי גופו, זה צריך להיות משל אב, אבל שאר הדברים שמשמשים אותו שם כגון להכניסו ולהוציאו להאכילו ולהשקותו ולטפל בו כל מיני טיפולים שהדיוט יכול לעשותם, בזה הרי החיוב מוטל על הבן ואם רוצה לפטור עצמו, עליה רמיא לשלם ההוצאה.

אבל באופן שאביו תשוש וחלוש מאד או שנפל למשכב ואין שום אפשרות לטפל בו אלא במוסד סיעודי, בזה נראה שההוצאה כולה משל אב. וכתב בתשובות והנהגות (שם) דבכגון דא שהאב זקוק לאשפוז והאב יש לו ממון רק שהוא צר עין ואינו רוצה לשלם, נראה שהבן ישלם מכספו עבור אביו וינכה מן הירושה עם שאר יורשים אח"כ, אבל אסור להניחו במצב מוזנח. ע"כ. [אח"כ ראיתי עוד בספר יחי עזרא (הערה מ"א) בשם שו"ת משפט כתוב להגר"י זיתון מתוניס (יו"ד סי' כ') שהביא דברי הגר"ד בשמוט שכ' שאם לא יכול האב לשבת עם הבן וכלתו מכיון שאינו יכול להסתדר עם כלתו וכדומה יצטרך הבן לדאוג לו למקום אחר ולפרנסו מכספו והסכים עמו, ע"כ]. וע"ע מה שהבאנו לעיל (פ"ק קל"ד) משו"ת להורות נתן דבן שאביו מבקשו שישלח לו מכתבים לידע מה שלומו, הוצאות המשלוח על הבן ולא על האב.

ועיין בספר מורא הורים וכבודם (פ"א סע' כ') שכתב: הורים שבקשו מבנם לבוא לעשות להם איזה שירות, או שנשלח על ידם לאיזה מקום, ויש לו הוצאות נסיעה, אם יכול ללכת רגלי, הוצאות הנסיעה הם על חשבוננו, אבל אם המקום רחוק, שקשה לו ללכת רגלי, או שהמקום לא רחוק אלא שאם ילך רגלי יתאחר הענין ויגרם להוריו צער, ההוצאות הם על ההורים. בהערה איתא: מפי מרן רבנו בן ציון אבא שאול (שליט"א) [זצ"ל]. והטעם לכך, מכיון שיכול ללכת רגלי א"כ מה שנוסע ברכב, זה רק להנאתו ולכן משל בן. ואמר רבינו (שליט"א) [זצ"ל] שסברא זו אמרה מרן הרב מבריסק זצ"ל. והוסיף רבינו שאם מוכרח לנסוע וקשה לו ללכת רגלי, זה בשביל אביו, ולכן משל אב, וראה פאר הדור מרן הגר"צ פ"פ פרנק זצ"ל, בספרו הר צבי (יו"ד סי' קצ"ז) שג"כ הביא סברא זו, עיי"ש.

שוב איתא בספר דיני כיבוד אב ואם (עמ' קצ"ט-ר'): וכן בכל מקום שיכול הוא לעשות בעצמו ענין כבוד אביו ואמו אלא שרוצה לפטור עצמו ע"י שליח אם מחמת טרחא או סיבות אחרות [שאינן פוטרות אותו מקיום המצוה], הדין הוא שהתשלום לשליח יהיה ממון הבן ולא ממון האב.

לד"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לד"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לד"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHAS TZAV
© COPYRIGHT 2025
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

נדב בן דבורה לרפ"ש
רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש
לד"נ פעסא רחל בת דבורה

“במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת” (וי: יח)
“In the place where the Olah is slaughtered, the Chatas shall be slaughtered ...”

The *Ma'aglei Tzedek* says that the Torah wishes to point out that a person who sincerely repents for his Aveiros can reach, and even surpass, the spiritual level of the righteous person who never sinned. Therefore, it commands us to slaughter the Korbon Chatas which is brought by the sinner who repents, in the very place where the Korbon Olah [the offering brought by the Tzaddik, who did not sin] is slaughtered.

“זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם וגו'” (ז: ז)
“This is the law for the Olah, the Mincha, the Chatas and the Asham ...”

Raish Lakish says: Whoever studies Torah is considered as though he sacrificed an Olah, Mincha, etc. (Menachos 110a).

Rava notes: Whoever studies Torah does not need an Olah, Mincha etc.

What is Rava adding to the statement of Raish Lakish?

The *Chofetz Chaim Z'T'L*, explains that the statement of Raish Lakish might lead one to think that Torah study is somehow secondary to bringing Korbonos. Therefore, Rava points out that the opposite is true: One who studies Torah does not have to bring Korbonos which often come as an atonement, because the study of Torah will protect him from sinning in the first place!

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

It is permissible to recite *Birkos Ha'ilanos* on a fruit tree that has other fruit tree branches grafted onto it?

The Teshuvos, His'orerus Teshuva (I:105) forbids doing so since an *Aveira* - even for Bnei Noach - was performed with it. This is similar to the ruling of the Teshuvos Halachos Ketanos (I:60) who forbade reciting a Shehechyanu on grafted fruit (also, see Divrei Malkiel III:2, and Minchas Yitzchok III:25).

However, according to the She'eilas Ya'avetz I:63) who rules that just as the Halacha permits reciting a *Birkas*

Ha'nehenen on a grafted fruit, so may he recite a Shehechyanu, it would seem that *Birkas Ha'ilanos* may also be recited on it.

The Teshuvos V'hanhagos (I:192) makes a distinction between fruits whose taste is not changed by the grafting - where it is permissible to recite *Birkas Ha'ilanos* on the trees, and fruits whose tastes are changed by the grafting, where it is forbidden to recite the Bracha on the trees.

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Were the Kohanim who ate Kodoshim during Succos obligated to eat in the Succah?
- 2) Is it permissible to Kasher a vessel used for meat so that it may be used for dairy?
- 3) In order to render a Korbon *Pigul* must one orally express his improper intentions at the time of slaughter, or are his thoughts alone sufficient?
- 4) Is it permissible to eat raw, unsalted meat?
- 5) If a woman brings a Korbon, does she perform Semicha on it?
- 6) *Lechat'chila* [preferably] within how much time should one recite Birkas Hagomeil?
- 7) Is a Minyan required to recite Birkas Hagomeil, even *Bedi'aved*?
- 8) Can a Koton recite Birkas Hagomeil?
- 9) Was a fire in the *Mizbei'ach Ha'ola* extinguished when Bnei Yisroel travelled?
- 10) With what item that is forbidden to be eaten [but one may derive benefit from] may one do business?
- 11) Why wasn't Aharon's name mentioned in Parshas Vayikra?
- 12) When did Hashem promise to forgive Bnei Yisroel when they sacrifice *Olos*?
- 13) Did the fire on the *Mizbei'ach Ha'olah* actually catch on to the wood of the *Mizbei'ach*?
- 14) Who have the custom of setting the table three days before the meal?

ANSWERS

- 1) According to some views, of the Kodoshim which were sacrificed on Succos, the Kodshei Kodoshim

which had to be eaten in the Azara were eaten outside a Succa, while the Kodshim Kalim which could be eaten anywhere in Yerushalayim were required to be eaten in a Succa (see Nechemia 8:16; Teshuvos Bais Yitzchok, Orach Chaim 5; and Pardeis Yoseif, Vayikra 6:18).

- 2) According to the Chasam Sofer (Teshuvos, Orach Chaim 106) the only time it is permissible to Kasher a vessel used for meat so that it may be used for milk [or vice versa] is when he Kashers it for Pesach (see Mishna Berura 451:19).
- 3) The Mishna Lamelech (Hil. Pesulei Hamukdashim 13) says that according to the Rambam and the Chinuch, one can render a Korbon as Pigul even without expressing his thoughts orally. However, Tosafos (Zevachim 4) say that he must express his thoughts orally (see Minchas Chinuch 144:7).
- 4) If the surface blood has been rinsed off raw, unsalted meat, it may be eaten (Yoreh Deah 67:2).
- 5) A woman does not perform S'micha on a Korbon which she brings (Rambam, Hil. Ma'aseh Korbonos 3:8).
- 6) Three days (Orach Chaim 219:6).
- 7) There is a dispute among the Rishonim. The Tur (O.C. 219) rules that it is not, while Rabbeinu Yona rules that it is. Both views are cited in the Shulchan Aruch (O.C. 219:3).
- 8) No - since he cannot refer to himself as *Chayavim* (Mogein Avrohom 219, cited in Halachic Discussions of Torah Lodaas, Parshas Tzav 5769).
- 9) According to one view in the Toras Kohanim it remained burning in the Mizbei'ach constantly. According to another view it was placed in a separate vessel when they travelled.
- 10) Cheilev (Rambam, Hil. Ma'achalos Asuros 8:16).

- 11) To indicate that he was somewhat ostracized for his involvement with the sin of the Eigel (Vayikra Rabba 7:1, cited in Peirush HaRosh in Parshas Tzav).
- 12) When Avrohom showed his wholehearted willingness to offer Yitzchok as an Olah and then brought the ram as an Olah in his stead (Midrash Tanchuma, cited in Otzar Hamidrashim, Vayikra 6:2).
- 13) It did, but miraculously it did not consume the Mizbei'ach. According to the Midrash (Vayikra Rabba 7:5), from the time that the fire was lit, it burned continuously for 116 years.
- 14) In certain communities in Germany and Italy it was customary to set the Seder table three days before Pesach to commemorate the three full days (and part of the fourth) that the Korbon Pesach had to be checked for blemishes before Pesach (Birkas Eliyohu, in the name of Rav Moshe Chagiz; cited in Haseder Ha'aruch 13:5).

NOW AVAILABLE

The sefer **נר מתתיהו** is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer **מצא טוב** on שמחות and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*